

Uskrsna poruka varaždinskog biskupa mons. Josipa Mrzljaka

Ovo je dan što ga učini Gospodin, kličimo i radujmo se njemu! (Ps 118,24)

Braćo i sestre!

Svake godine veselimo se i radujemo jednom posebnom danu u crkvenoj godini koji je vrhunac i kruna proslave Vazmenog otajstva, Isusove muke, smrti i pobjede nad smrću – Uskrsa. Isus je uskrsnuo, pobijedio je smrt. Učinio je to ne samo da kao Bog pokaže svoju svemoć, nego da kao čovjek, jedan od nas, dragovoljno uđe u smrt da bi i nas preko smrti vodio u život. Taj dan prijelomni je dan u povijesti ljudskog roda. Stoga ga valja pamtit i dostojanstveno proslaviti.

Bio je to prvi dan u tjednu nakon proslave židovskog blagdana Pashe i od tada taj dan Isusovog uskrsnuća zove se Dan Gospodnji. Mi, Hrvati, zovemo ga nedjelja. Jedna od pedeset i dvije nedjelje u godini na poseban način slavi se kao Uskrs, no, zapravo svaka je nedjelja proslava Isusova uskrsnuća. Treća Božja zapovijed opominje nas: Spomeni se da svetkuješ Dan Gospodnji. Proslava Uskrsa uvijek je jedno upozorenje i pitanje: Je li dan Gospodnji zaista nešto sveto? Je li on dan kao i svi drugi, ili je nešto posebno, a to upravo znači sveto? Sveto je uvijek nešto posebno u našem životu, nešto što nije svakidašnje.

Nedjelja – Dan Gospodnji kršćanska je baština za cijelo čovječanstvo. To je Božji dar čovjeku kao duhovnom biću. Mogli bismo ga nazvati i Dan duhovnosti, Dan duhovnih vrijednosti koje svaki čovjek, kao duhovno biće, mora čuvati i njegovati. Koliko to činimo kao pojedinci, kao obitelji ili društvo u cjelini?! Koliko to činimo i njegujemo kao baštinici kršćanske vjere kroz 14 stoljeća u našem hrvatskom narodu? Ovo je pitanje za svakog dobronamjernog čovjeka, bez obzira na vjeru ili nevjeru, bez obzira na svjetonazor. Radi se o dobrobiti za svakog čovjeka i društvo u cjelini. Postoji li u našem ljudskom životu nešto sveto ili je sve podložno samo ljudskom prosuđivanju i ljudskim zakonima, bez obzira koliko je čovjek uložio truda i znanja u svojem napretku? Je li život nešto sveto ili je samo zbir raznih stanica, posebno u prvim danima života? Događa li se na kraju života veliko ništa ili postoji Netko? Tek kada nam nedjelja postane nešto sveto, onda ćemo se moći dogovoriti kako ćemo je proživljavati. Hoćemo li moći donijeti neke zakone koji će štititi nedjelju i duhovnost svakog čovjeka, a posebno svetost kršćanskog vjernika i svake obitelji kao susretište duhovnosti i svetosti?

Živimo u naglašeno materijaliziranom svijetu gdje jedva ima mjesta za duhovnost kako god se ona nazivala, vjerna ili opće humana. Nije li Uskrs prikladno vrijeme da u svakom čovjeku probudimo duhovnu dimenziju, a posebno duboko usađenu dimenziju kršćanske vjere koja je često zapriječena svagdanjom brigom za „kruh svagdašnji“? Nisu li učenici na putu za Emaus prepoznali Isusa u lomljenju kruha kao živoga i prisutnoga među ljudima i u svijetu? To nam poručuje i ovogodišnji Uskrs.

Želim svima vama milost susreta s Uskrslim.

✠ mons. Josip Mrzljak
biskup varaždinski